

## Омплаване

ско чудовище, въпреки на пръв поглед непостижимите цели, които си поставя, и факта, че поданиците в неговите феодални владения са като извадени от съвета на Обединените нации.

Във всеки случай това беше много удовлетворяваща детективска работа. Не толкова заради огромното количество изровени факти, които всеки заинтригуван фен може да изкопае и сам, а по-скоро защото организирането и тълкуването им (малко като да гледаш на боб) ми показва много за човешката природа.

Основната част от забавлението обаче се състоеше в това, че съм израснал като фен на групата – в различни моменти ядосан, объркан, доволен, но винаги свързан с „Уайтснейк“. За пръв път се отърках в горещия ѝ каталог от заглавия, когато си купих канадската версия на първия им албум, „Snakebite“<sup>1</sup>, който гневният метъляга в мен хареса само донякъде заради малките глътки живителен тежък звук.

Албумът „Trouble“: същата работа. Обложката изглеждаше страшно, страшно ми хареса снимката на групата на задната страна (всички в черно и застанали в царствени пози), но ми се стори твърде джазов или пък блусарски – не точно това, което търси един тийнейджър, чакащ новата вълна британски хеви метъл. Албумът „Lovehunter“? Когато прерисувах с химикал обложката на албума върху тетрадката си по социология, всички в класа ми искаха да видят! Мацката изглеждаше още по-секси, а змията още повече в хеви метъл стилистика, по-войнствена и намръщена. „Ready An’ Willing“... оттам тръгна моето вътрешно просвещение и започнах да оценявам как блусът може съвсем тънко да се вплете в хард рока (добре де, знам, че не са първите в историята... има „Цепелин“, „Зизи Топ“, „Фогхат“, „Аеросмит“), но това беше еволюция в мисленето ми, за която помогна, така да се каже, мисията на Дейвид.

Превъртаме касетата с рокендрол напред и в крайна сметка се оказвам – както всички останали – празнуващ „Уайтснейк версия 2.0“, версията, която стана успешна в моята част от света заради албуми като „Slide It In“ и „Whitesnake“ (в последния беше този музикален снегорин, песента „Still of the Night“). И така изведнъж животът ми се превърна в рок-феерия, а тази група в основна част от саундтрака.

---

<sup>1</sup> Всички имена на албумите и песните в тях са преведени в дискографията на групата, която се намира в края на книгата. – Бел. прев.

## Въведение

По-късно ми стана професия да интервюирам героите от това, което доскоро беше мое хоби и тогава получих възможност да говоря с великолепния Дейв – който веднага предразполага всеки, с когото разговаря – както и със споменатите вече негови съучастници. След албума „Slip of the Tongue“ магията се развали и звездният прах отлетя с вятъра, но все пак имаше солови албуми, например Ковърдейл-Пейдж, живи изпълнения и концертни албуми, после два (поне засега) скорошни студийни албума с плътен звук и агресивно пеене. За тях... може да се поспори доста и не искам да влизам в дълги дебати, но и „Good to be Bad“ и „Forevermore“ биха могли да попаднат в категорията „най-добри албуми в каталога ти, ако не гледаш датата“.

Сериозно! Има десетина „стари кримки“, които продължиха да ни благославят с осмислен модерен рок дори когато вече никой не ги слуша и на никого не му пука, след като големият кораб на славата е отплавал. „Уайтснейк“ определено е сред тази десетка, до голяма степен благодарение и на Дъг Олдрич, който помогна и на Рони Джеймс Дио да направи най-добрите си албуми от късния период.

Но уви, сами ще видите, че докато прославям вселената на „Уайтснейк“, няма да се впускам в битка за забравените рок ценности. Няма да ми стигне мястото в книгата, а хартията струва пари. От друга страна, имах достатъчно място да опиша подобаващо класическия период на групата, а именно до „Slip of the Tongue“, последиците от албума и смъртта на метъл групите с топирани коси (хеър метъла). Тази част от историята носи най-високия залог за успеха на групата, най-напрегнатите драми, цвета и звука на мотивацията и манипулацията и затова тя формира плътта на книгата. Вярно е, че съм малко педант и не обичам да оставям нещата недовършени, затова се съблазнявам да представя фактите от периода след 80-те, когато корабът е на дрейф, но, отново уви, това е натикано в „гетото“ на епилога и няма да навлизам в дълбокото.

И така. Моята мисия тук е да вкарам „Уайтснейк“ в учебниците по рок история с нужните детайли и докато някой не се справи по-добре (включително, надявам се, един ден да има книга само за Дейвид), предполагам съм си свършил работата или поне в голяма степен. Във всеки случай се надявам отново да оцените групата, да свалите албумите ѝ от рафтовете и да им се изкефите още веднъж. Що се отна-

## Отмлаване

ся до мен, какво да ви кажа, със сигурност изслушах тонове страхотна музика, припомних си неща, които известно време просто си бяха седили сред прашните редици от плочи и дискове, опасващи стените на мъжката ми офис-бърлога.

До следващия път (ъ-ъ-ъ, книгата за Гилън, май ще да е), всички вие, „светци и грешници“, да си нямаме „проблеми“, „елате и си го вземете“<sup>2</sup>.

Мартин Попов

[martinp@inforamp.net](mailto:martinp@inforamp.net)  
[www.martionpopoff.com](http://www.martionpopoff.com)

---

<sup>2</sup> Игра на думи със заглавия на албуми на „Вайтснейк“: „Saints & Sinners“, „Trouble“, „Come an' get it“. – Бел. прев.

## Ранни години – „Братята грешници“

Леко пухкав и с очила, с акне и не много добър стил на обличане (въпреки че работата му е да продава гащи – тоест, панталони, извинявам се на британците), и няколко седмици преди 22-рия му рожден ден... така изглежда бъдещата легенда Дейвид Ковърдейл – доста неугледно – малко преди да заеме своето място в редиците на рок-титаните „Дийп Пърпъл“.

Това е лятото на 1973 и „Пърпъл“ са в ъгъла на боксовия ринг пред сериозна заплаха от разпадане. Сред този хаос отговорността да застане в центъра на сцената пада върху раменете на г-н Никой от Северна Англия, независимо от заплашителното присъствие на самия Мъж в черно – Ричи Блекмор – който проверява паспорти на всяка крачка, търсейки доказателства за произход от родината на автентичния блус.

Вярно, че разказваме приказката за „Уайтснейк“, но дали за тях щеше да се говори толкова сега, ако Ковърдейл се беше впуснал в своите преमेждия, без да е вече доказана рок звезда? Не мисля. От тази гледна точка, нужно е да караме по ред.

Дейвид Ковърдейл (роден на 22 септември 1951 в Солтбърн, морски град с население 10 000 души, в окръг Редкар и Кливлънд, Англия) не е нищо повече от кръчмарски певец, преди да се отзове на една обява на „Мелъди Мейкър“, които търсят претенденти за трона, освободен от първенеца в класацията за „рок-крясък и вой“ – Иън Гилън. И кръчми е точната дума – Дейв е познат като човек, който обича да обръща чашките из окръг Редкар. Всъщност родителите му, които са от ирландски произход, имат собствена кръчма (според някои източници майка му е работела в училищен стол, а баща му в завод за стомана), което му дава редовен достъп до поредната разпенена халба. Ковърдейл потвърждава, че е пил по „мъжките клубове“ в Севе-

## Отмлаване

рен Йоркшир от 11-годишна възраст, а се е очупил с песните на Томи Стийл в домашна атмосфера още като е бил на 5.

„Основната цел на хората от работническата класа беше да се махнат от това шибано място, казва Дейвид пред списание NME. – Майка ми и баща ми ме подкрепяха, доколкото можеха сред Сатанинските мелници<sup>3</sup>. Никой не си позволяваше да се прави на интересен – при нас беше „две напред – две назад“. И тоалетните ни бяха външни. Но аз не се пуснах по течението. На много хора им стига да седят пред телевизора и да гледат новия филм за Джеймс Бонд. И Холивуд е много вреден в това отношение. А повечето, които изкарат някой лев, прекарват остатъка от живота си като треперят да не го загубят и не му се наслаждават.“

„Аз открих, че мога да се изразявам много по-директно с пеене, припомня си Дейвид през 1988, в разговор с „Рок Бийт“, като прави контраст между избраната от него професия и визуалните изкуства. – Вместо хората да ти гледат картината и да питат „не е лошо, ама какво си искал да кажеш“, аз можех да се изразявам много по-просто и по-бързо и хората знаеха за какво говоря. Това винаги ми е харесвало. Аз не помня, но майка ми ме уверява, че съм можел да изпея всяка песен от класацията „Топ 10“ по онова време.“

Първата истинска група на Ковърдейл, „Винтидж 67“, влиза в бизнеса през 1966. Дейвид вече носи вируса на музиката, заразен от „Кинкс“, също и от „Прити Тингс“ и „Ярдбърдс“, но най-вече от Хендрикс. После идват „Денвър Мюл“ (‘67/’68) и „Скайлайнърс“ (‘68/’69), последвани от „Гавърмънт“ (‘69/’70), които всъщност подгряват „Пърпъл“ през август 1969 на един концерт в Шефийлд. Говори се, че тогава Джон Лорд си записал телефона на Дейвид, в случай че нещата с Гилън не потръгнат. По това време Дейв изкарва по някой лев в един бутик „Пърпъл Луун“ и учи графичен дизайн в мрачния Мидълсбро, където за пръв път се среща с бъдещия си другар в „Уайт-снейк“ Мики Мууди. Ковърдейл казва пред „Съркъс“, че е отсвирил колежа, защото: „Открих, че мога да използвам тялото и гласа си, за да се изразявам, за да комуникирам с хората във всеки един момент, дори песента да е леко глупава“.

---

<sup>3</sup> Фразата е символ на трудностите и мизерията, отричени от Индустриалната революция, и идва от стихотворение на Уилям Блейк. – Бел. прев.

## Ранни години – „Братята грешници“

На музикалната сцена, преди „Пърпъл“, Дейвид припява в групи като „Харвест“ (което го отвежда за малко в Дания), „Ривърс Интершън“ и накрая „Фабюлоса Брадърс“. В някакъв момент му предлагат да пее с уважаваната прогресив рок банда „Алън Браун Сет“. „Един приятел ми каза, че питали за мен и се чудели дали ще се навия. Аз помислих, че ме бързика и на шега му казах „Разкарай се“. За съжаление, той го прие буквално.“ През групата са минали хора като Робърт Палмър, Мел Колинс и Джес Роден, така че е разбираемо защо Ковърдейл има право да се псува за този гаф.

Но пък си научил урока! След като изпраща касетка и после минава през „кастинга“ на „Пърпъл“ през август 1973, за изненада на всички, Ковърдейл се приземява в още по-голяма банда. Още по-изненадващото е, че се е наложило един приятел на Дейвид да го убеждава да се пробва и това, което изпратил за прослушването, било едно доста пианско изпълнение на „Everybody’s Talking“<sup>4</sup> на Хари Нилсън, за което Джон Лорд казва, че Дейвид едва се придържал към мелодията.

„От мениджмънта на „Пърпъл“ поискаха първо да изпратя моя снимка, което ми се стори малко тъпо, разказва Дейвид пред „Мюзик Експрес“ през 1977. – Чудех се защо ще преценяват таланта на един човек по това как изглежда. Взех една снимка от майка ми. На нея бях в униформа на бой скаут.“

„После ми поискаха касетка, за да чуят гласа ми, но единственият запис, който имах, беше от едно парти, на което бях пиан. Мислех, че с това ще се приключи, но те ме поканиха да отида в Лондон на прослушване и после ме взеха. Мисля, че това, което ги привлече, беше тембърът на гласа ми, а не толкова какво пеех. Аз бях просто един дървенияк, разбирате ли, момче от малък град. Никога не бях стъпвал в студио, преди да влезем да записваме „Burn“. Сега съм местен герой в Солтбърн. Направиха ме почетен гражданин; после ми поискаха 25 000 паунда дарение, за да оправят един стар мост, но аз им отказал.“

Дейвид си припомня: „Толкова бях запален. Нали се сещате, че „Burn“, щеше да е първият ми запис. Знаех, че „Дийп Пърпъл“ са големи в Англия, но няхах представа, че са толкова популярни и по све-

---

<sup>4</sup> „Всички говорят“ (от англ.) – Бел. прев.

## Отмлаване

та и когато ме взеха, щях да се побъркам. А и другите в групата много ме подкрепяха и все още, до ден днешен, се възхищавам на куража им да поемат риск и да ми гласуват доверие. Нали ви е ясно, че никой не ме знаеше. Но те явно са преценили, че има нещо в мен, Бог да ги благослови.“

„Много смело нещо за група от такъв мащаб. Но тогава Ричи и аз пишехме повечето песни. В онези дни всичко се делеше на пет, както беше договорката им – нещо, което Ричи промени след „Burn“. Имаше и малко мързел. Ако не си мотивиран да работиш, тогава не допринасяш достатъчно и имаше факти, които показваха това. Така че той промени динамиката, когато започнахме албума „Stormbringer“ и на старата гвардия в Пърпъл това никак не ѝ хареса. Но все пак всички слушаха Ричи. Аз написах поне шест версии на песента „Burn“, толкова бях надъхан.“

Една от тези версии е блусарска и се казва „Пътят“, но (ха-ха) явно Дейвид е преценил, че е по-добре да не дразни Ричи и затова му предлага „научнофантастична поема“, която се оказва финалният текст. Блусът ще трябва да почака.

\*  
\* \*

Един решаващ фактор, който добавя различни нюанси при наемането на Дейвид, е наличието на друго ново лице в редиците на „Пърпъл“ – басистът и също доста добър вокалист (моля-моля!), джентълмен на име Глен Хюз. Ковърдейл си припомня: „Най-смешното е, че всъщност Глен беше много талантлив певец, но Ричи не беше голям фен на гласа му. Той харесваше моя глас. Каза ми: „Имаш много хубав мъжки глас“, което си беше доста готин комплимент. А и двамата с Глен нямаха такава химия. Глен е невероятен, няма спор. Като техника може да ме смаже с пеене, но пък аз имам по-дълбока емоционална връзка с публиката.“

„Преди да ме вземат, той очакваше, че ще бъде и вокалист, и басист на групата, което изобщо не беше планът на Ричи. И като си намериха „мъжкия глас“, нали се сещате... С Глен сме си говорили за